

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/53/2019
Identifikačné číslo spisu: 1311215723
Dátum vydania rozhodnutia: 27.02.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Helena Haukvitzová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1311215723.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu G., trvalým pobytom v R., zastúpeného JUDr. Pavlom Torňošom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom v Bratislave, Tomášikova 50/D, proti žalovaným 1/ A. , trvalým pobytom v R. 2/ G.C. trvalým pobytom v R., zastúpenej spoločnosťou Hudec s.r.o., so sídlom v Bratislave, Lazaretská 23, IČO: 36 855 260, za ktorú koná konateľ a advokát JUDr. Marek Hudec, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 7C/153/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 14. septembra 2017 sp. zn. 9Co/408/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému 1/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Žalovaná 2/ má voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. 1. Okresný súd Bratislava III (ďalej len „súd prvej inštancie“ event. „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 3. decembra 2012 č.k. 7C/153/2011-126 žalobu žalobcu zamietol (prvý výrok). Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia vo výške 786,37 Eur, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia (druhý výrok).

1. 2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie poukázal na zákonné znenie v dobe jeho rozhodovania platného a účinného ustanovenia § 120 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „O.s.p.“) upravujúceho dôkaznú povinnosť súvisiacu s tzv. dôkazným bremenom, ktoré v sporovom konaní zaťažuje žalobcu. To znamená, že žalobca je povinný označiť, respektíve predložiť všetky dôkazy, ktorými by sa preukázali ním tvrdené skutočnosti osvedčujúce jeho nárok. Ak svoju dôkaznú povinnosť splní iba tak, že jeho tvrdenia sa napokon nepreukážu, znamená to, že dôkazné bremeno neunesol. Dôsledok neunesenia dôkazného bremena je nepriaznivý výsledok sporu. Následne priamo v súvislosti s prejednávaným sporom uviedol, že dôkazné bremeno zaťažovalo žalobcu, ktorý mal povinnosť preukázať, že je vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti - parcely č. XXXX/X . o výmere XXX mX. Výkonaným dokazovaním dospel k záveru, že žalobcovi nesvedčí žiadny titul nadobudnutia vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti. V spore bolo preukázané, že predmetom kúpnej zmluvy, ktorú uzatvoril žalobca s Dominikom Vranom, bola iná parcela a to konkrétne parcela č.

XXXX/X - vinica o výmere XXX mX.. Žalobca sa nemohol domnievať, že jej súčasťou je aj parcela č. XXXX/X o výmere XXX mX., preto nemohol nadobudnúť vlastnícke právo k predmetnej parcele ani titulom vydržania. Súdu nepredložil žiaden dôkaz, ktorým by preukázal nepretržité užívanie predmetnej časti parcely, tzv. kamenišťa, či ako ho nazývali strany sporu - rúna a ani svoju dobromyseľnosť. Jediným titulom, od ktorého žalobca odvodzoval svoj nárok bola notárska zápisnica osvedčujúca vydržanie, avšak dôvody vydržania uvádzané v nej žalobca v tomto spore ničím nepreukázal. Keďže neunesol dôkazné bremeno a vlastnícke právo k spornej parcele nepreukázal, súd jeho návrh zamietol.

1. 3. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie aplikáciou ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. a žalovaným 1/ a 2/, ktorí boli v spore úspešní, priznal voči žalobcovi náhradu trov konania spočívajúcu v náhrade trov právneho zastúpenia za presne špecifikované úkony právnej služby.

2. 1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na základe odvolania žalobcu rozsudkom zo 14. septembra 2017 sp. zn. 9Co/408/2013 pripustil späťvzatie žaloby voči žalovanému 1/, rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu k nemu zrušil a konanie voči nemu zastavil (prvý výrok). Zároveň rozhodol, že žalobca a žalovaný 1/ nemajú právo na náhradu trov konania (druhý výrok). Vo zvyšku rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (tretí výrok) a žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania (štvrtý výrok).

2. 2. Vo vzťahu k prvému výroku odvolací súd konštatoval, že žalobca v priebehu odvolacieho konania vzal žalobu voči žalovanému 1/ v celom rozsahu späť a keďže s týmto jeho dispozitívnym úkonom žalovaný 1/ súhlasil, v zmysle ustanovenia § 370 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) späťvzatie žaloby voči žalovanému 1/ pripustil, rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu k nemu zrušil a konanie voči nemu zastavil. O trovách konania vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným 1/ rozhodol tak, že žalobca a žalovaný 1/ nemajú právo na náhradu trov konania (druhý výrok), pretože procesné zavinenie na zastavení konania nezistil ani u žalobcu, ani u žalovaného 1/.

2. 3. V odôvodnení rozhodnutia, ktorým vo zvyšku rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (tretí výrok) odvolací súd poukázal na rozsah doplneného dokazovania a na zákonné znenia ustanovení § 129 ods. 1, § 130 ods. 1 a § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka a následne uviedol:

„Žalobca tvrdí, že sporný pozemok vedený v katastri nehnuteľností pre kat. územie A. o výmere 140 m², zapísaný na LV č. XXXX, je jeho vlastníctvom, nakoľko predmetný pozemok užíva ako vlastník dobromyseľne, nepretržite a nerušene, ako to osvedčil v notárskej zápisnici o vydržaní (napísanej notárkou JUDr. Jarmilou Polakovičovou dňa 25. 8. 2009 č. U.) JO.. Žalobca v konaní tvrdil, že sporný pozemok užíva od kúpy pozemku parc. č. XXXX/X, na základe kúpnej zmluvy zo dňa 21. 4. 1981, kedy ako kupujúci kúpil od N. ako predávajúceho, nehnuteľnosť - pozemok parc.č. XXXX/X . v celosti ako vinicu vo výmere 633 m², zapísanú na LV W. vtedy vedenej v evidencii nehnuteľností. Vydržanie predstavuje originárny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva; je úzko späté s držbou, a to len s oprávnenou držbou, ktorá môže vyústiť do nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním. Účelom inštitútu vydržania je uvedenie faktického stavu oprávnenej držby do súladu s právnym stavom. Pri vydržaní ide o taký spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva fyzickou alebo právnickou osobou, pri ktorom sa oprávnený držiteľ po uplynutí zákonom stanovenej doby stáva vlastníkom veci a tým aj jej skutočným držiteľom. Žalobe žalobcu súd prvej inštancie správne nevyhovel, a to z dôvodu, že tento v konaní nepreukázal splnenie všetkých zákonom stanovených podmienok vydržania vlastníctva, osobitne podmienky dobromyseľnosti držby. Okolnosťami, ktoré môžu svedčiť pre záver o existencii dobrej viery (dobromyseľnosti) podľa § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka sú spravidla okolnosti, týkajúce sa právneho dôvodu nadobudnutia práva a svedčiace o poctivosti jeho nadobudnutia. Domnienka držiteľa, že mu vec alebo právo patrí, sa musí vždy opierať o niektorý právny úkon alebo inú právnu skutočnosť, na základe ktorých, podľa jeho presvedčenia, vec alebo právo nadobudol. Ako podmienka vydržania nestačí len subjektívne presvedčenie držiteľa o tom, že vec alebo právo mu patrí, ale je potrebné, aby držiteľ bol v dobrej viere (aby bol dobromyseľný) «s prihliadnutím na všetky okolnosti». Takéto posúdenie nemôže vychádzať len z už spomínaných subjektívnych predstáv držiteľa. Otázka existencie c dobrej viery sa posudzuje z objektívneho hľadiska, teda podľa toho, či držiteľ pri bežnej opatrnosti, ktorú možno od neho požadovať, nemal a nemohol mať pochybnosti o tom, že mu vec alebo právo patrí. V prejednávanej právnej veci žalobca neoznačil nadobúdaci titul, od ktorého sa mala odvíjať jeho dobromyseľná a nerušená držba sporného pozemku a nepreukázal ani svoju dobromyseľnosť v užívaní.“

Odvolací súd zároveň konštatoval, že mu žalobca na pojednávaní predložil „niekoľko listinných

dokumentov (doklad označený ako Ocenenie nehnuteľností, vyjadrenie Katastrálneho úradu v Bratislave k žiadosti o prešetrovanie zápisu parc. č. XXXX zo dňa. 9. 9. 2002, doklad o stručnom popise hlásenej zmeny zo dňa 26. 9. 2002 v KN, Žiadosť žalobcu o prešetrovanie právneho stavu adresovaná Katastrálnemu úradu zo dňa 9. 8. 2002, rozhodnutie Okresného úradu životného prostredia v Bratislave zo dňa 30. 11. 2010, list advokátky JUDr. Daniely Tencerovej zo dňa 25. 2. 2010 adresovaný žalovaným 1/, 2/, Notársku zápisnicu zo dňa 15. 11. 2010 spísanú na Notárskom úrade v Šali notárom Dr. Karolom Kováčom č. U., kópiu katastrálnej mapy zo dňa 31. 7. 2002), ktorými však odvolací súd dokazovanie nedoplnil, nakoľko išlo o listinné podklady, ktoré žalobca mohol predložiť ako dôkazy ešte v rámci konania pred súdom prvej inštancie; žalobca neoznačil žiadnu relevantnú prekážku, ktorá by mu v označení alebo predložení týchto listinných dôkazov ešte v rámci dokazovania pred súdom prvej inštancie bránila. Na predmetné listinné doklady preto odvolací súd neprihliadal.“ Z uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu k žalovanej 2/ (po vyššie uvedenom zastavení konania voči žalovanému 1/) podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

2. 4. Keďže žalovaná 2/ bola v odvolacom konaní plne úspešná, odvolací súd jej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. 1. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, v ktorom žiadal, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu i súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. 2. Prípustnosť dovolania odôvodnili poukazom na ustanovenia § 420 písm. f/ CSP.

3. 3. V odôvodnení dovolania namietal, že súd prvej inštancie i odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie namietal nedostatočné odôvodnenie jeho rozhodnutia v súvislosti s nevykonaním ním navrhnutého dôkazu a to výsluchu svedkyne - jeho manželky G., a taktiež to, že súd prvej inštancie „neuviedol akú právnu normu aplikoval na posúdenie právneho stavu, ktorým vyslovil právny záver, že Doložka o oprave chýb č. U. zo dňa 07. 06. 2010 spísaná JUDr. Jarmilou Polakovičovou, notárkou so sídlom Detvianska 14. Bratislava bola urobená v súlade so zákonom.“ V súvislosti s rozhodnutím odvolacieho súdu namietal, že má znaky „arbitrážnosti a neobsahuje odôvodnenie v súlade s § 393 ods. 1 a 2 CSP“, teda de facto i v tomto prípade namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia. V podaní formálne označenom ako doplnenie dovolania namietal, že súd prvej inštancie bez odôvodnenia neakceptoval jeho návrh na vypočutie G. ale i ďalších svedkov (G.), ktorých navrhol na vykonanie dôkazov, ktorými by sa preukázalo jeho nepretržité užívanie predmetnej parcely, ako aj jeho dobromyseľnosť a toto odmietnutie neodôvodnil. Zopakoval argumentáciu uvedenú v pôvodnom dovolaní, že súd prvej inštancie „neuviedol akú právnu normu aplikoval na posúdenie právneho stavu, ktorým vyslovil právny záver, že Doložka o oprave chýb č. U. zo dňa 07. 06. 2010 spísaná JUDr. Jarmilou Polakovičovou, notárkou so sídlom Detvianska 14. Bratislava bola urobená v súlade so zákonom“, a zopakoval argumentáciu, ktorou namietal i nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu.

4. Žalovaná 2/ vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu (dovolateľa) konštatovala že ním tvrdená zmätočnosť, nepresvedčivosť a nepreskúmateľnosť rozsudku súdu prvej inštancie, a znaky arbitrážnosti a odôvodnenie v rozpore s ustanovením § 393 ods. 1 a 2 CSP rozsudku odvolacieho súdu nie sú dané. V súvislosti s argumentáciou dovolateľa, týkajúcou sa doložky o oprave chýb notárskej zápisnice uviedla, že súd prvej inštancie a odvolací súd sa platnosťou či neplatnosťou predmetnej doložky o oprave chýb notárskej zápisnice vôbec nezaoberali a o jej platnosti, resp. neplatnosti nerozhodovali. Preto ani nebol dôvod podávať v tomto smere akejkoľvek zdôvodnenie a vysvetlenie. Navrhoval, aby dovolací súd dovolanie žalobcov odmietol, eventuálne zamietol.

5. Žalobca (dovolateľ) vo vyjadrení k vyjadreniu žalovanej 2/ k jeho dovolaniu vyjadril nesúhlas s jej argumentáciou a de facto zopakoval argumentáciu uvedenú v dovolaní a doplnení dovolania.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ event. „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP),

skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné a preto ho podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol.

7. V danom prípade dovolateľ vyvodil prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, z ktorého vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

8. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

9. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu (1 Cdo 166/2018, 2 Cdo 19/2019, 3 Cdo 150/2018, 4 Cdo 27/2018, 5 Cdo 21/2018, 7 Cdo 27/2019, 8 Cdo 181/2018), teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a rozhodnutia 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (1 Cdo 166/2018, 2 Cdo 19/2019, 3 Cdo 150/2018, 4 Cdo 27/2018, 5 Cdo 21/2018, 7 Cdo 27/2019, 8 Cdo 181/2018, 1 VCdo 2/2017). Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

10. 1. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ v súvislosti s uplatnenou prípustnosťou dovolania namietal de facto nedostatočné vykonanie dokazovania spočívajúce v tom, že súd prvej inštancie nevykonal ním navrhované dôkazy a to najmä výsluch svedkyne - jeho manželky Mgr. Justíny Sýkorovej, ale aj ďalších svedkov (Milana Botku, Beatrice Kabátovej, Dušana Várečku). V súvislosti s touto dovolacou námietkou dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 185 ods. 1 CSP, v ktorom je uvedené, že súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. (Analogickú právnu úpravu obsahovala i pôvodná procesnoprávna úprava platná a účinná v dobe rozhodovania súdu prvej inštancie v ustanovení § 120 ods. 1 druhá veta O.s.p.). Z tohto ustanovenia vyplýva, že súd nemusí vykonať všetky stranami sporu navrhnuté dôkazy a výber dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať je výlučne na súde, ktorý musí dbať na to, aby nevylúčil taký dôkaz, ktorý má potenciál

preukázať relevantný skutkový poznatok. Táto, súdu respektíve sudcovi zákonom daná možnosť výberu dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať je súčasťou princípu voľného hodnotenia dôkazov (viď napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 64/1997, resp. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo/13/2012). O tom, či súd vykoná alebo nevykoná navrhovaný dôkaz nevydáva žiadne rozhodnutie, má iba povinnosť v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej uviesť, z akého dôvodu navrhovaný dôkaz nevykonal (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 242/2013). V tomto prípade súd prvej inštancie túto podmienku v odôvodnení svojho rozhodnutia splnil procesnoprávne akceptovateľným spôsobom, keď konštatoval, že navrhované dokazovanie by bolo nadbytočné a nehospodárne. Nevykonanie žalobcom (dovolateľom) navrhovaného dokazovania preto nemožno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (pozri 4 Cdo 100/2018).

10. 2. Keďže uvedená dovolacie námietka sa týkala de facto hodnotenia dôkazov, z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ je neakceptovateľná, teda neprípustná.

11. Prvostupňové a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v spojení s odôvodnením dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. Dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Dovolateľ preto nemôže dôvodne a opodstatnene namietat, že mu odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Pre úplnosť dovolací súd tiež poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnosti vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP, správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

12. Nedôvodná, neopodstatnená a vo svojej podstate účelová je i dovolacia námietka žalobcu, že súd prvej inštancie „neuviedol akú právnu normu aplikoval na posúdenie právneho stavu, ktorým vyslovil právny záver, že Doložka o oprave chýb č. N 144/2009, Nz 28650/2009, NCRls 29114/2009 zo dňa 07. 06. 2010 spísaná JUDr. Jarmilou Polakovičovou, notárkou so sídlom Detviaska 14. Bratislava bola urobená v súlade so zákonom.“ Súd prvej inštancie i odvolací súd založili svoje rozhodnutie vo veci na závere, že žalobca (dovolateľ) neoznačil (nepreukázal) titul, z ktorého by mohol odvodzovať svoju dobromyseľnosť držby predmetného pozemku, a teda otázkou platnosti, resp. neplatnosti uvedenej doložky o oprave chýb (pôvodnej) notárskej zápisnice sa nemali dôvod zaoberať.

13. Z uvedeného vyplýva, že zo strany odvolacieho súdu nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by dovolateľovi znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces a preto dovolací súd konštatuje, že vyššie uvedený dovolací dôvod neexistuje (nie je daný). Preto dovolanie žalobcu (dovolateľa) podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP odmietol.

14. 1. Žalovaný 1/ bol v dovolacom konaní úspešný a preto na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP by mal (potenciálny) nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Žalovanému 1/ však preukázateľne žiadne trovy dovolacieho konania nevznikli (k dovolaniu žalobcu sa nevyjadril) a preto mu dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

14. 2. Žalovaná 2/ bola v dovolacom konaní taktiež úspešná a preto jej dovolací súd podľa vyššie uvedených ustanovení priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

15. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.